

רעפ 33991-10-24 - ולדי ימייב נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 33991-10-24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: ולדי ימייב
נגד

המשיב: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו) בעפ"א 77287-07-24, שניתן ביום 18.09.2024 בעצמו בשם המבקש:

החלטה

זוהי בקשת רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו) בעפ"א 77287-07-24, שניתן ביום 18.09.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כבוד השופטת ס' גץ-אופיר) בעמ"ק 38081-06-24, שניתנה ביום 26.06.2024.

1. עסקין בדו"ח שנרשם למבקש ביום 16.01.2021, בגין נסיעה במהירות על אופניים בטיילת החוף בחיפה, באופן שהיווה סיכון לעוברים ושבים. כעולה מפסק דינו של בית משפט קמא, בנסיבות עריכת הדו"ח המבקש סירב להזדהות או לחתום על הדו"ח. בדו"ח נרשמה כתובת המגורים של המבקש בחיפה, וכן צוין כי באפשרותו להגיש בקשה להישפט בתוך 90 ימים. אין חולק כי המבקש לא פעל בהתאם להוראות הדו"ח. בחלוף למעלה משלוש שנים, כאשר חשבון הבנק שלו עוקל, הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להישפט, בטענה כי הדו"ח לא נמסר לו. ביום 26.06.2024 בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה דחה את בקשתו וקבע כי "משנמצא כי הדו"ח נשלח לכתובת המעודכנת של המבקש במשרד האוכלוסין, הרי שקיימת חזקת מסירה למבקש".

2. כאמור, ערעור שהוגש על החלטה זאת - נדחה. נקבע, כי "משהומצא הדו"ח לכתובת הרשומה

במשרד הפנים, והמערער [הוא המבקש - ח' כ'] לא רק שלא סתר את חזקת המסירה, אלא אישר כי זו אכן כתובתו, רואים את דבר הדואר כאילו נמסר לתעודתו". תוך שנקבע כי לא מתעורר כל חשש לעיוות דין בעניינו "שעה שישנה תמונה ברורה, כי ה[מבקש] רכב על אופניים בטיילת המיועדת להולכי רגל בלבד, תוך הפרת חוק העזר, והוא אף מאשר כי הוא זה שרכב במקום כנטען בדו"ח. טענותיו כי הוא לא מכיר את החוק ו/או כי אין שילוט, אינן יכולות להועיל לו ואין בהן כדי לשנות את התוצאה. אי ידיעת החוק אינה פוטרת, ולגבי השילוט, החוק אוסר רכיבה במקום וזו הנורמה המחייבת".

3. בבקשה שלפניי נטען, בתמצית, כי אי מסירת הדו"ח כדין, בשל סיבות שאינן תלויות במבקש, פגעה בזכותו להליך הוגן ומעוררת עיוות דין; וכי "התימורר בכניסה לטיילת הולכי אות[ו] שולל" באופן שגרם למבקש "להאמין כי מותרת רכיבה על אופניים לצד הולכי רגל בטיילת".

4. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. טענות המבקש נטועות עמוק בדלת אמותיו של עניינו הפרטני, וברי כי הן אינן עומדות באמות המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה, לפיה רשות לערער ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, מיני רבים: רע"פ 16979-10-24 אחדות נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (09.10.2024)). מעיון עולה כי הערכאות דלמטה בחנו את נסיבות העניין בהתאם לדין, ואין כל הצדקה להתערבות במלאכתן אף לגופו של עניין.

5. בקשת רשות הערעור נדחית בזאת; וממילא נדחית הבקשה לעיכוב הליכי הגבייה שהוגשה עמה.

ניתנה היום, י"ח תשרי תשפ"ה (20 אוקטובר 2024).

ח
א
ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט

